

RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)

18. september 1995 *

I sag T-471/93,

Tiercé Ladbroke SA (Belgien), ved Jeremy Lever, QC, Barrister Christopher Vajda, Bar of England and Wales, og Solicitor Stephen Kon, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Winandy & Err, 60, avenue Gaston Diderich,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Eric L. White, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

* Processprog: engelsk.

Den Franske Republik ved directeur-adjoint à la direction des affaires juridiques, Edwige Belliard, Udenrigsministeriet, sous-directeur Catherine de Salins, og chargé de mission Jean-Marc Belorgey, sammesteds, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Franske Ambassade, 9, boulevard Prince Henri,

intervenient,

hvori der i henhold til EØF-traktatens artikel 173 er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 18. januar 1993, hvorved sagsøgerens klage i henhold til EØF-traktatens artikel 92 og 93 (IV/34.013) blev afvist,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, J.L. Cruz Vilaça, og dommerne B. Vesterdorf, A. Saggio, H. Kirschner og A. Kalogeropoulos,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 24. januar 1995,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Pari mutuel urbain (herefter »PMU«) er en fransk erhvervsøkonomisk sammenslutning med de førende væddeløbsselskaber i Frankrig som deltagere. Sammenslutningen står med eneret for organiseringen i Frankrig af off-course-væddemål, der foregår som totalisatorspil, i hestevæddeløb, der arrangeres af de i dette øjemed autoriserede væddeløbsselskaber. PMU har endvidere eneret på formidling af væddemål, der indgås uden for Frankrig, i væddeløb, der organiseres i Frankrig, samt væddemål, der indgås i Frankrig, i væddeløb, der organiseres i udlandet. PMU's vedtægter skal godkendes af de franske myndigheder, der også udnævner medlemmerne af sammenslutningens generalforsamling.

- 2 Pari mutuel unifié belge, der er en sammenslutning, som ikke arbejder med gevinst for øje, og andelselskabet SC Auxiliaire PMU belge, der er denne sammenslutnings samarbejdspartner (herefter under ét »PMU belge«), blev stiftet i Belgien i henholdsvis 1974 og 1984 af de elleve belgiske hestevæddeløbsselskaber. I Belgien må efter gældende belgisk lov kun arrangører af hestevæddeløb formidle væddemål i de af dem organiserede løb, ved on-course-væddemål enten som vinderspil eller efter totalisatorsystemet og ved off-course-væddemål efter totalisatorsystemet. De andre i Belgien autoriserede hestevæddemålsagenturer må kun formidle væddemål i hestevæddeløb i udlandet, der i praksis afsluttes som væddemål i vinderspil. I belgiske løb må disse agenturer i totalisatorspil kun formidle væddemål som repræsentanter for væddeløbsselskaberne eller — i vinderspil — med disses tilladelse og mod erlæggelse af en afgift. PMU belge er således blevet skabt af hestevæddeløbsselskaberne med det formål i fællesskab at organisere indgåelsen af væddemål i de løb, de arrangerer, og har fået eneret til at organisere off-course-totalisatorspil i disse løb.

- 3 Den 18. marts 1991 indgik PMU og PMU belge en aftale om, at førstnævnte på vegne af sidstnævnte i Frankrig og nærmere betegnet i sytten franske departementer kan afslutte væddemål i belgiske hestevæddeløb.

- 4 Denne aftale blev indgået inden for rammerne af fransk lovgivning, idet det i finanslov for 1965 nr. 64-1279 af 23. december 1964 i artikel 15, stk. 3, er bestemt, at hestevæddeløbsselskaber, der har tilladelse til at formidle off-course-totalisatorspil, kan opnå tilladelse til at modtage væddemål i Frankrig vedrørende løb uden for Frankrig, for så vidt som de afsluttede væddemål samles under ét og indgår i den pulje, der fordeles, i direkte forbindelse med den eller de institutioner eller selskaber, der har til opgave at formidle totalisatorvæddemål i det pågældende land. Ifølge samme bestemmelse opkræves af sådanne væddemål de foreskrevne afgifter og skatter, der finder anvendelse i det land, hvor væddeløbet afholdes, og disses provenu fordeles mellem det land, hvor væddemålene er afsluttet, og det, hvor løbet gennemføres. Den fordeling, der således finder sted, kan omfatte en særlig andel til dækning af administrationsomkostninger, som fradrages før udbetaling til de formål, som tilgodeses efter loven i hvert land.

- 5 Endvidere er det i dekret nr. 91-118 af 31. januar 1991 om PMU's modtagelse af væddemål i hestevæddeløb, der gennemføres i Belgien, bestemt, at PMU månedligt af en årlig indsats i løb, der afholdes i Belgien, på 50 mio. FF og derunder til staten indbetaler stempelafgiftens beløb samt 0,876% af indsatsernes beløb til Fond national des haras et des activités hippiques (Den Nationale Fond for Hestestutterier og Hestesport). Ud over de ovennævnte indbetalinger skal der ifølge samme dekret af den andel af den årlige indsats, der beløber sig til mellem 50 og 75 mio. FF, indbetales en tredjedel af provenuet af en progressiv tillægsafgift på gevinsterne (herafter »PSP«) til statskassen og 0,181% af indsatsbeløbet til Fond national des haras et des activités hippiques. Af den andel af det årlige indsatsbeløb, der andrager 75-100 mio. FF, skal — i tillæg til de allerede nævnte betalinger — to tredjedele af PSP indbetales til statskassen og 0,362% til Fond national des haras et des activités hippiques. Endelig skal — i tillæg til disse betalinger — af den andel af det årlige indsatsbeløb, der overstiger 100 mio. FF, hele provenuet af PSP indbetales til statskassen og 0,543% til Fond national des haras et des activités hippiques.

- 6 Skatter og afgifter af indsatsbeløb i væddemål, der afsluttes i hestevæddeløb, kan i Frankrig tilsammen højst udgøre 30%, hvilket fremgår af bestemmelserne i artikel 18 i finansloven for 1967.

- 7 I Belgien kan sådanne skatter og afgifter af indsatsbeløbet i hestevæddeløb derimod udgøre maksimalt 35%, hvilket fremgår af bestemmelsen i artikel 44-2°, litra d), i kongelig anordning af 8. juli 1970 om den almindelige ordning for skatter og afgifter, der ligestilles med indkomstskat, hvorefter den andel af indsatsbeløbet, der skal tilfalde vinderne, ikke kan udgøre mindre end 65%.

- 8 På baggrund af disse regler er det i ovennævnte aftale mellem PMU og PMU belge bestemt, at afgiften af indtægten af væddemål, der er afsluttet i Frankrig vedrørende belgiske hestevæddeløb, hvorved afgiftssatsen er 35% i henhold til bestemmelserne i den nævnte franske og belgiske lovgivning i forening, fordeles på grundlag af en ordning, der er bestemt af omsætningen. I den forbindelse opereres der i aftalen med fire trin. Første trin omfatter en omsætning på under 50 mio. FF; de tilgodesete franske offentlige formål modtager 6,386% af afgiften og de belgiske 23,114%. Andet trin omfatter omsætningen på 50-75 mio. FF. Den franske andel heraf er sat op til 10,817% og den belgiske sat ned til 16,183%. Tredje trin omfatter omsætningen mellem 75 og 100 mio. FF. Den franske andel heraf udgør 15,238% og den belgiske 9,762%. Endelig falder for den del af omsætningen, der overstiger 100 mio. FF, den belgiske andel til 5,602%, mens den franske andel udgør 19,169%.

- 9 Den 12. juli 1991 indgav Tiercé Ladbroke SA (herefter »Ladbroke«), der er et i 1982 oprettet belgisk selskab, der er en del af Ladbroke Group plc, og som i Belgien driver virksomhed med formidling af væddemål i vindespil i hestevæddeløb, der arrangeres i andre lande, en klage til Kommissionen (IV/34.013) over PMU, PMU belge og Den Franske Republik i henhold til på den ene side EØF-traktatens artikel 85 og 86 og på den anden side EØF-traktatens artikel 92 og 93. Under henvisning til de sidstnævnte traktatbestemmelser anmodede Ladbroke i sin klage, der blev gentaget og for så vidt angår det påberåbte retsgrundlag præciseret ved skrivelse af 5. februar 1992 (NN 16/92), Kommissionen om at fastslå, at den den 18.

marts 1991 mellem PMU og PMU belge afsluttede aftale havde til følge, at der fra Frankrig til PMU belge blev ydet en ulovlig statsstøtte, der ikke var givet underretning om.

- 10 Ladbroke har i den forbindelse i klagen fremhævet, at de i Frankrig afsluttede væddemål i overensstemmelse med aftalen mellem PMU og PMU belge, der fra 20. marts 1991 har givet en omsætning på 67 mio. BFR — og årligt 300 mio. BFR — indsamles og administreres på samme måde som de væddemål vedrørende de franske løb, der er omfattet af den franske ordning og samles over PMU's totalisator-system ved hjælp af den arbejdskraft og de tekniske hjælpemidler, denne sammenlutning råder over. Indsatsen i de i Frankrig afsluttede væddemål vedrørende belgiske løb, der derefter overføres fra det franske til det belgiske totalisatorsystem, belægges i overensstemmelse med belgisk lovgivning med en afgift på 35%. Af denne afgift på 35% tilfalder et beløb svarende til 26% PMU belge, mens resten på 9% går tilbage til det franske system, heraf ca. 4% til den franske stat og ca. 5% til de franske væddeløbsselskaber. Omvendt tilfalder af afgiften på ca. 30% af indsatsen i væddemål, der afsluttes i Frankrig vedrørende franske løb, ca. 18% den franske stat og 10% væddeløbsselskaberne.
- 11 Ladbroke har således i klagen gjort gældende, at den omstændighed, at den franske stat, PMU og væddeløbsselskaberne kun beholder 9% af afgiften på indsatser i væddemål i belgiske løb og ikke 28%, som det er tilfældet for afgiften på indsatsen i væddemål i franske løb, er en afgiftspraksis, der, da den betyder en byrde for den franske stat og en fortjeneste for modtageren, PMU belge, udgør en ulovlig statsstøtte til fordel for sidstnævnte. Denne statsstøtte bevirker en forbrejning af konkurrencen, for så vidt som PMU belge får tilbagebetalt beløb af indsatsbeløbet i væddemål, der afsluttes i Frankrig vedrørende belgiske løb, som sammenslutningens konkurrenter i Belgien ikke får, da de ikke har mulighed for at afslutte væddemål i Frankrig. Desuden påvirker den omtalte ulovlige statsstøtte samhandelen mellem medlemsstater, idet der i medfør af den ordning, den er resultatet af, afsluttes væddemål i Frankrig vedrørende belgiske løb og gennem den franske stat fra Frankrig til Belgien tilbagebetales beløb, der stammer fra disse væddemål. Endelig er den omhandlede støtte en ny støtte, der ikke er givet underretning om, og som er ydet i strid med traktatens artikel 93, stk. 3.

12 Ladbroke har herefter dels anmodet Kommissionen om at fastslå, at aftalen mellem PMU og PMU belge er i strid med traktatens artikel 85 og 86, og om at pålægge disse to parter at bringe denne aftale til ophør, dels anmodet den om at træffe følgende foranstaltninger:

— Det pålægges ved foreløbig beslutning Den Franske Republik at standse den uanmeldte statsstøtte, der ydes til PMU belge.

— Det pålægges efter en gennemgribende undersøgelse af den ulovlige støtte, der er ydet til PMU belge, Den Franske Republik at afskaffe denne.

— Det pålægges PMU belge at tilbagebetale den ulovlige støtte, med tillæg af renter, der beregnes med den almindelige markedsrentesats.

13 Den del af Ladbroke's klage, der vedrørte den påståede ydelse af ulovlig statsstøtte, blev afvist ved skrivelse af 18. januar 1993 fra det medlem af Kommissionen, der er ansvarlig for konkurrence (herefter »beslutningen« eller »den anfægtede beslutning«), med den begrundelse, at nævnte aftale mellem PMU og PMU belge ikke omfattede nogen støtte i traktatens artikel 92, stk. 1's forstand, hvilket blev begrundet på den i det følgende beskrevne måde.

14 Ifølge beslutningen kan afgiften af indtægten af væddemål i hestevæddeløb ikke anses for en beskatning, idet den selv er genstand for indeholdelser til det offentlige af fiskal karakter, og idet dens størrelse i Frankrig såvel som i Belgien veksler med forskellige faktorer, såsom det sted, hvor løbet arrangeres, og de formål, afgiften tilflyder, eksempelvis fonden for hestestutterier eller Den Nationale Fond for Udvikling af Vandforsyning eller statskassen.

15 Desuden ville det ifølge beslutningen være forkert, såfremt man i 35%-afgiften på indsatsen i væddemål, der afsluttes i Frankrig vedrørende belgiske væddeløb, foretog den samme indeholdelse til det offentlige som af den 30%-afgift, der opkræves

af indsatsen i væddemål i franske løb, idet denne offentlige franske indeholdelse på 18% omfatter »rent franske« afgifter, navnlig afgifterne til de franske hestestutterier (fra 1,86% til 3,36%) og 22% moms, der beregnes af den del af afgiften, der tilkommer de franske væddeløbsselskaber. Den offentlige franske indeholdelse på 18% kan altså ikke i sin helhed finde anvendelse på afgiften på 35% af indsatsen i væddemål i belgiske løb, men kun med den del, der er tilbage efter fradrag af rent franske afgifter, hvilke andrager ca. 5%. Dette indebærer allerede, at det beløb, der indeholdes til franske offentlige formål, kommer til at andrage mindre end 13% af de beløb, der væddes for i belgiske løb, således at det nærmer sig den offentlige franske indeholdelse på for tiden 6,4% i den afgift på 35%, der opkræves af indsatsen i væddemål, der afsluttes i Frankrig vedrørende belgiske løb.

- 16 I øvrigt er ifølge beslutningen den andel af afgiften, der tilfalder PMU belge, procentuelt næsten den samme, hvad enten væddemålet afsluttes gennem et i Frankrig eller Belgien beliggende væddemålsagentur. Kommissionen har i den forbindelse i beslutningen forklaret, at såfremt væddemålene vedrørende de belgiske løb blev afsluttet i Belgien, ville PMU belge's andel, alt efter hvilken region der er tale om, andrage 25-28%, minus 5,5% i administrationsomkostninger, hvilket giver en andel på mellem 19,5 og 22,5% sammenlignet med 23,114%, når væddemålene afsluttes i Frankrig. Når PMU belge's ekstraudgifter i anledning af afslutningen af væddemål uden for belgisk område (til reklame, oplysning og prisinformation) fradrages i disse 23,114%, kan det konstateres, at PMU belge for de væddemål, der afsluttes i Frankrig vedrørende belgiske løb, modtager en andel, der i det væsentlige svarer til den andel, sammenslutningen ville have modtaget, såfremt den selv optog væddemålene vedrørende belgiske væddeløb.
- 17 Endelig kan ifølge beslutningen aftalen mellem PMU og PMU belge efter en samlet bedømmelse kun i sin første fase antages at være til fordel for PMU belge, for så vidt angår omsætningstrinnet på under 50 mio. FF, hvor den del af afgiften, der tilfalder PMU belge, er forholdsvis høj. Derimod må aftalen for så vidt angår dens senere faser anses for klart mindre fordelagtig for PMU belge som følge af denne sammenslutnings faldende andel af afgiften på de højere omsætningstrin.

- 18 Kommissionen har imidlertid i beslutningen med henblik på at kunne tage højde for enhver ny omstændighed samt den mulighed, at aftalen i fremtiden ikke anvendes, når man kommer ud over den første fase, forbeholdt sig retten til at tage aftalen op til fornyet undersøgelse efter fire år og har opfordret de franske myndigheder til at forelægge den en årlig beretning om gennemførelsen af aftalen mellem PMU og PMU belge.
- 19 På baggrund heraf har Ladbroke ved stævning indgivet den 22. marts 1993 i henhold til EØF-traktatens artikel 173 anlagt nærværende sag, der er registreret på Domstolens Justitskontor som sag C-80/93.
- 20 Den 7. juli 1993 har Den Franske Republiks regering fremsat begæring om at intervenere til støtte for Kommissionens påstande. Domstolens præsident har ved kendelse af 6. august 1993 imødekommet denne begæring, og intervenienten har den 20. oktober 1993 indgivet et skriftligt indlæg, som Kommissionen den 23. november 1993 og sagsøgeren den 10. december 1993 har fremsat deres bemærkninger til.
- 21 Domstolen har ved kendelse af 27. september 1993 i henhold til artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21) henvist sagen til Retten, hvor den er registreret som sag T-471/93.
- 22 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt. Retten (Første Udvidede Afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Den har dog anmodet Kommissionen og den franske regering om at besvare en række skriftlige spørgsmål og give forskellige oplysninger vedrørende gennemførelsen af aftalen mellem PMU og PMU belge og reglerne om offentlige myndigheders indeholdelse af afgiftsandele vedrørende afgifter i Frankrig af indsatsen i væddemål i franske og belgiske hestevæddeløb. Parterne har fristmæssigt efterkommet denne anmodning.

- 23 Parterne har i retsmødet den 24. januar 1995 afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten.

Parternes påstande

- 24 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Beslutningen i skrivelsen af 18. januar 1993 annulleres.

— Det pålægges i henhold til EØF-traktatens artikel 176 Kommissionen straks at genoptage behandlingen af klage nr. NN 16/92 over PMU og PMU belge.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 25 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder de omkostninger, intervenienten har afholdt.

Realiteten

27 Sagsøgeren har til støtte for annullationspåstanden gjort gældende, at den anfægtede beslutning dels i strid med EØF-traktatens artikel 190 mangler begrundelse, dels indeholder en fejlagtig begrundelse eller er retsstridig.

Det første anbringende om manglende begrundelse

28 Retten skal fastslå, at selv om sagsøgeren har gjort gældende, at beslutningen mangler begrundelse, er der fra sagsøgerens side kun fremført argumenter, hvormed nævnte beslutnings materielle lovlighed bestrides. Retten, der også ex officio kan tage stilling til begrundelsen i fællesskabsretsakter, der anfægtes i sager for den, finder imidlertid anledning til at behandle anbringendet om manglende begrundelse.

29 Det bemærkes indledningsvis, at fællesskabsinstitutionernes beslutninger ifølge traktatens artikel 190 skal begrundes, og at begrundelsen skal gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at udøve deres legalitetskontrol og for den berørte at gøre sig bekendt med begrundelsen for den trufne foranstaltning med henblik på at kunne varetage sine interesser og afgøre, om beslutningen er lovlig (Domstolens

dom af 17.1.1984, forenede sager 43/82 og 63/82, VBVB og VBBB mod Kommissionen, Sml. s. 19, Rettens dom af 24.1.1992, sag T-44/90, La Cinq mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 42, og af 29.6.1993, sag T-7/92, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 669, præmis 30).

- 30 Det bemærkes i første række, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har fremstillet grundene til, at aftalen mellem PMU og PMU belge, som sagsøgeren kritiserede i klagen af 12. juli 1991, der blev gentaget ved skrivelse af 5. februar 1992, efter dens opfattelse ikke kan antages at have medført, at der blev ydet PMU belge støtte i traktatens artikel 92, stk. 1's forstand, og dermed grundene til, at den afviste sagsøgerens klage.
- 31 Den anfægtede beslutning indeholder således en række bemærkninger vedrørende faktiske og retlige spørgsmål i forbindelse med afgiften på væddemålsindsatser i hestevæddeløb og vedrørende indeholdelserne i afgiften, vedrørende hensyn, der begrundes den behandling, som denne afgift er genstand for i Frankrig, og navnlig vedrørende den omstændighed, at PMU belge i realiteten ikke har nogen fordel af aftalen med PMU, idet en sådan fordel, der eventuelt foreligger i nævnte aftales første fase, forsvinder i de senere faser.
- 32 Dernæst bemærkes, at de således anførte grunde udgør en begrundelse, der under ét må antages i traktatens artikel 190's forstand at udgøre et fyldestgørende grundlag for Kommissionens konklusioner, for så vidt som den indeholder en redegørelse for de faktiske omstændigheder og de overvejelser af retlig art, der efter beslutningens opbygning har afgørende betydning, og da den gør det muligt at fastslå, at Kommissionens afvisning af, at der foreligger en støtte i traktatens artikel 92, stk. 1's forstand, først og fremmest udspringer af konstateringen af, at PMU belge ikke har nogen fordel af nævnte aftale.
- 33 Selv om begrundelsen til den anfægtede beslutning ikke overalt gengiver alle detaljer i Kommissionens argumentation, kan den anses for fyldestgørende, henset til, at udstederen af en beslutning ikke er forpligtet til at angive alle de forskellige relevante faktiske eller retlige momenter, og til, at spørgsmålet, om en beslutnings

begrundelse er fyldestgørende, skal vurderes ikke blot i forhold til ordlyden, men ligeledes i lyset af den sammenhæng, hvori den er vedtaget, samt på baggrund af alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. Domstolens dom af 25.10.1984, sag 185/83, Rijksuniversiteit te Groningen, Sml. s. 3623, præmis 38, af 26.6.1986, sag 203/85, Nicolet, Sml. s. 2049, præmis 10, af 8.6.1989, sag 167/88, AGPB, Sml. s. 1653, præmis 34, og af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control og JCT Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, præmis 31).

- 34 Heraf følger, at sagsøgerens første anbringende om manglende begrundelse skal forkastes.

Det andet anbringende om den anfægtede beslutnings fejlagtige begrundelse eller retsstridighed

Sammenfatning af parternes argumentation

- 35 Sagsøgeren har anført, at det på grundlag af aftalen mellem PMU og PMU belge og den måde, hvorpå afgiften af indsatsen i væddemål i belgiske løb administreres i Frankrig, kan konstateres, at den franske stat af en indsats på 100 FF i disse løb opkræver 35 FF, hvoraf den kun beholder 6,30 FF, mens resten, dvs. 28,61 FF, indbetales til PMU (Frankrig), der på sin side tilbageholder 5,5 FF og overfører de 23,19 FF, der derefter er tilbage, til PMU belge. Derimod opkræver den franske stat af en indsats på 100 FF i et fransk løb en afgift på 30 FF, hvoraf den beholder 18 FF, mens de resterende 12 FF indbetales til PMU. Således er ikke blot satsen på 35% for afgiften på indtægten af væddemål, der afsluttes i Frankrig vedrørende belgiske hestevæddeløb — en indtægt, der skal tilgå PMU belge — højere end 30%-afgiften på væddemål, der afsluttes i Frankrig vedrørende franske løb, men også den andel af afgiften, der som slutresultat bliver overført til PMU belge, nemlig 23,114%, er højere end den afgiftsandel, nemlig 12%, der overføres til PMU. PMU belge opnår således indtægter, som der ikke ville have været tale om uden aftalen med PMU, med hjemmel i hvilken det er blevet muligt i Frankrig at afslutte væddemål i belgiske løb. Disse indtægter udgør en ulovlig statsstøtte, hvis nøjagtige størrelse er det beløb, som PMU belge modtager i henhold til nævnte aftale ud over det beløb, der skal til for at dække de omkostninger, som afslutningen i

Frankrig af væddemål vedrørende belgiske løb er forbundet med. Ifølge sagsøgeren har denne ordning, hvorigennem PMU belge i 1991 har opnået indtægter på ca. 8,1 mio. FF, ført til en fordrejning af konkurrencen, som har tilføjet sagsøgeren stor skade. Sagsøgeren gør gældende, at PMU belge uden denne ulovlige støtte måtte have indstillet sin virksomhed, hvad der ville have givet Ladbroke mulighed for selv at organisere væddemål i belgiske løb. Desuden ville PMU belge uden denne støtte ikke, som det skete i december 1991, have kunnet erhverve væddemålsagenturet »Tiercé franco-belge«, der er Ladbroke's konkurrent i Belgien på markedet for væddemål i hestevæddeløb, der arrangeres i andre lande.

- 36 Sagsøgeren har til støtte for det synspunkt, at den hermed beskrevne økonomiske fordel for PMU belge udgør en statsstøtte, anført, at udbetalingen af den del af afgiften, der tilkommer PMU belge, sker efter den franske stats instrukser og gennem en organisation, som denne kontrollerer, nemlig PMU, hvilket fremgår af sidstnævnte sammenslutnings vedtægter. Den afgift, der tilkommer PMU belge, udgør således en ved offentligretlige regler fastsat tvungen betaling, hvorfor spørgsmålet om, hvad den formelt skal betegnes som, det være sig som afgift eller anden form for indeholdelse, ikke indvirker på selve beskaffenheden af denne af staten indførte tvungne betaling, da det for så vidt angår statsstøttekarakteren af den afgiftsandel, der tilgår PMU belge, er uden betydning, om hele eller en del af denne afgift passerer statens kasser (jf. Domstolens dom af 22.3.1977, sag 78/76, Steinike & Weinlig, Sml. s. 595, på s. 613, og af 30.1.1985, sag 290/83, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 439, på s. 449).
- 37 Sagsøgeren har i øvrigt gjort gældende, at hverken den af Kommissionen i beslutningen fremhævede omstændighed, at den del af afgiften, der tilfalder staten, kan veksle fra løb til løb, eller den omstændighed, at der i afgiften selv foretages indeholdelser af fiskal karakter, har afgørende betydning for definitionen af den som en af staten indført tvungen betaling, idet såvel opkrævning af 22% moms af den del af afgiften, der går til væddeløbsselskaberne, som opkrævningen af en anden afgift, PSP (jf. ovenfor, præmis 5), der beregnes på grundlag af gevinstchancen og efter arten af det afsluttede væddemål, kun vedrører afgiftens indre opbygning og er uden betydning for beskrivelsen af den som afgift.

- 38 Ifølge sagsøgeren fører forskellen mellem de afgifter og indeholdelser, der i Frankrig afregnes af afgiften af indsatsen i væddemål i franske løb, og dem, der afregnes af indsatsen i væddemål i belgiske løb, til, at PMU belge modtager en større del af afgiften end den, sammenslutningen ville have modtaget, såfremt der af afgiften, når den opkræves i forbindelse med belgiske løb, skulle svares samme skat, som når den opkræves af indsatsen i væddemål i franske løb, henset til at væddemålene i de belgiske og de franske løb afsluttes i Frankrig. Det er sagsøgerens opfattelse, at muligheden for fiskalt at stille de respektive afgifter lige i den foreliggende sag følger af selve ordlyden af aftalen mellem PMU og PMU belge, hvorefter der skal tilbageholdes større beløb til de franske offentlige modtagere af afgiftsmidler i den tredje og fjerde fase af gennemførelsen af aftalen mellem PMU og PMU belge.
- 39 Sagsøgeren har for så vidt angår Kommissionens argument i den anfægtede beslutning om, at andelen af den omtvistede afgift ikke indeholder en støtte til PMU belge, fordi dennes indtægter i henhold til den omhandlede aftale i det store og hele er de samme som de indtægter, denne sammenslutning ville have haft, hvis den direkte afsluttede væddemål i belgiske løb, påberåbt sig Domstolens praksis, hvorefter en ydelse ikke mister sin karakter af statsstøtte, alene fordi hensigten eller formålet med den er at stille modtageren, som om han havde udøvet samme økonomiske virksomhed i en anden medlemsstat (dom af 2.7.1974, sag 173/73, Italien mod Kommissionen, Sml. s. 709). Selv om de nævnte indtægter skulle vise sig stort set at være de samme i de to tilfælde, er der ifølge sagsøgeren tale om en lighed, der er opnået i kraft af en ved den omtvistede aftale etableret forskelsbehandling, hvorefter der på væddemål i belgiske væddeløb anvendes en højere afgiftssats end på væddemål i franske løb; under alle omstændigheder medfører ordningen som helhed en overførsel af indtægter til PMU belge, der er meget større, end hvis de to typer væddemål i Frankrig var blevet behandlet på samme måde.
- 40 Sagsøgeren gør således gældende, at alle spekulationer med hensyn til de indtægter, PMU belge ville have haft, såfremt aftalen ikke havde foreligget, og sammenslutningen selv havde afsluttet væddemål i de belgiske løb, har en ren teoretisk karakter, idet der ikke foreligger oplysninger overhovedet om, at disse væddemål virkelig ville være blevet indgået, hvis aftalen ikke havde foreligget.

- 41 Sagsøgeren har endelig bestridt Kommissionens argument om, at aftalen mellem PMU og PMU belge ikke indebærer en statsstøtte til fordel for PMU belge, hvis den bedømmes under ét, således at der tages hensyn til alle faser af dens gennemførelse. Sagsøgeren har anført, at den omstændighed, at den andel af afgiften, der tilkommer PMU belge, efter aftalen falder i takt med, at omsætningen på væddemål i belgiske løb, der afsluttes i Frankrig, stiger, er uden betydning, idet denne nedgang kun er reel, når det gælder procentandelen, ikke nettoindtægterne, der under alle omstændigheder stiger i takt med omsætningen på væddemål i belgiske løb.
- 42 Kommissionen har anført, at den omtvistede afgift ikke kan anses for en skat eller for en »statslig indtægt«, idet den ikke på noget tidspunkt opkræves eller modtages af staten. Afgiften udgøres alene af, hvad der ligger ud over det beløb, som arrangøren af totalisatorvæddemål skal uddele til vinderne, og den er belagt med visse afgifter og er genstand for visse indeholdelser til det offentlige, således at det væsentligste kriterium for, at afgiften kan anses for en skat, nemlig det forhold, at det er staten, der har pålagt den, ikke er opfyldt.
- 43 Kommissionen har hvad angår forskellen i afgiftssats alt efter, om afgiften opkræves af indsatsen i væddemål i belgiske løb eller i franske væddeløb, fremhævet, at denne forskel følger af den samtidige anvendelse af den franske og den belgiske lovgivnings bestemmelser. Den har henvist til artikel 15, stk. 3, i nævnte franske finanslov for 1965, hvorefter der af væddemål, der afsluttes i Frankrig, vedrørende væddeløb, der afholdes i udlandet, opkræves de skatter og afgifter, der anvendes i det land, hvor løbet arrangeres, og ifølge artikel 44-2°, litra d), i førnævnte belgiske kongelige anordning af 8. juli 1970 udgør den afgift, der opkræves i væddeløb, der arrangeres i Belgien, 35%. På baggrund heraf og i betragtning af, at afgiften fratrækkes i Belgien, når PMU belge samler de i Frankrig afsluttede væddemål i en pulje, finder Kommissionen, at det fradrag på 5,5% af afgiften, som tilfalder PMU i kommission, endog kan antages at udgøre en betaling fra PMU belge til PMU og ikke det modsatte.

- 44 Kommissionen har vedrørende forskellen i afgiftsmæssig behandling og angående de forskellige indeholdelser i afgiften, der afhænger af, om de i Frankrig afsluttede væddemål vedrører franske eller belgiske løb, anført, at sammensætningen af den afgift, der anvendes på væddemål, der indgås i Frankrig i franske løb, gør det umuligt at anvende den på væddemål i løb i udlandet og dermed på belgiske løb, hvilket beror på, at afgiften omfatter visse »rent franske« afgifter, som gør dens anvendelse på løb i udlandet uberettiget eller uhensigtsmæssig.
- 45 Kommissionen har anført, at i kvantitativ henseende gør disse »rent franske« ydelser forskellen i afgiftsbelægning mindre end angivet af sagsøgeren. Kommissionen har i den forbindelse henvist til analysen i den anfægtede beslutning, hvorefter den offentlige franske indeholdelse på 18% i afgiften på 30% for væddemål, der afsluttes i Frankrig i franske løb, omfatter en afgift til fordel for Den Nationale Fond for Hestestutterier og Hestesport, der udgør fra 1,86% til 3,36%, samt 22% moms af den del af afgiften, der tilgår de franske væddeløbsselskaber (dvs. af 6,5%). Disse to poster, der udgør ca. 5% af hele den offentlige franske indeholdelse på 18%, bringer, når de fratrækkes denne, den offentlige franske afgift ned på 13%. Forskellen i forhold til de 6,4%, der opkræves af afgiften på 35% af væddemål, der afsluttes i Frankrig i belgiske løb, er altså mindre end hævdet af sagsøgeren.
- 46 Kommissionen har endvidere på ny fremført argumentet om, at der selv på grundlag af en opgørelse af de af PMU belge erhvervede indtægter ikke bliver tale om støtte i traktatens artikel 92, stk. 1's forstand, idet PMU belge's indtægter fra væddemål, der indgås i Frankrig i belgiske løb, på grundlag af indholdet af aftalen mellem PMU og PMU belge bliver procentvis omtrent de samme som dem, der ville have været tale om, såfremt væddemålene i de belgiske løb blev afsluttet af PMU belge, nemlig i begge tilfælde ca. 20% af indsatsen i disse væddemål.
- 47 Kommissionen har i den forbindelse anført, at når et væddemål afsluttes i Frankrig vedrørende et belgisk løb, andrager PMU belge's andel af indsatsen 35%, hvori må fratrækkes 6,386% i form af afgifter, der opkræves af Frankrig, samt 5,5% i form

af kommission til PMU, hvorefter procentandelen er 23,114%, hvorfra der yderligere må fratrækkes 1-2% til ekstraomkostninger til reklame, oplysning og prisinformation, som afholdes af PMU belge for at gøre det tiltrækkende for det franske publikum at spille i belgiske løb. Når et væddemål i belgiske løb afsluttes i Belgien, fastlægges PMU belge's andel af afgiften ved i denne, der er på 35%, først at fratække 7-10% for offentlige indeholdelser, der veksler fra region til region, og dernæst 5,5% til PMU belge's administrationsomkostninger, i alt en procentandel af afgiften, der stort set svarer til den førstnævnte og knap nok ifølge Kommissionen er tilstrækkelig til at dække omkostningerne for de selskaber, der deltager i PMU belge. Aftalen mellem PMU og PMU belge medfører således simpelt hen, at PMU belge's omsætning stiger, hvorfor den af denne sammenslutning herved opnåede fortjeneste ikke kan anses for støtte i traktatens artikel 92's forstand.

- 48 Kommissionen har i øvrigt fremhævet, at det af en helhedsbedømmelse af den omtvistede aftale med alle de forskellige faser, den omfatter, fremgår, at den fordel, PMU belge opnår, er endnu mindre i aftalens senere faser, fordi den franske stats indeholdelser i afgiften stiger i disse senere faser.
- 49 Endelig har Kommissionen, der erklærer, at den agter at undersøge aftalen mellem PMU og PMU belge, når denne har været i kraft i fire år, fremhævet, at argumentet om, at aftalen strider mod traktatens artikel 92, rejser et stort antal indviklede retlige spørgsmål af anden art, som det ikke har været nødvendigt at behandle i den anfægtede beslutning, idet konstateringen af, at aftalen ikke udgør en statsstøtte, kan støttes på den enklere grund, at PMU belge under alle omstændigheder ikke har nogen fordel deraf. Der er således ikke anledning for Kommissionen til at undersøge det indviklede spørgsmål om, hvilke foranstaltninger en medlemsstat har ret eller pligt til at træffe med henblik på at sikre fuldstændig afgiftsmæssig neutralitet i samhandelen inden for Fællesskabet, når indholdet af visse specielle afgiftsordninger veksler fra medlemsstat til medlemsstat, eller spørgsmålet om, hvori den påståede konkurrencefordrejning nærmere består eller indvirker på samhandelen mellem medlemsstater.

- 50 Interveniënten har erkendt, at PMU belge ved væddemål, der afsluttes i Frankrig i belgiske løb, opnår højere indtægter end dem, PMU ved den samme indsats har af væddemål i franske løb. Såfremt disse indtægter eventuelt i overensstemmelse med sagsøgerens anbringende herom defineres som statsstøtte, kan dette dog ikke gælde for hele det beløb på 8,1 mio. FF, som PMU belge i 1991 har modtaget i henhold til den omtvistede aftale, men kun for forskellen mellem dette beløb og det beløb, som denne sammenslutning ville have oppebåret, såfremt reglerne for behandlingen af indsatserne i væddemål i franske løb havde været gældende for den. I betragtning af, at der i indtægten af væddemålene i så fald ville være foretaget indeholdelser og opkrævet afgifter med ca. 17,85%, mens PMU belge ville have modtaget 10,3% af den — i stedet for de 23,114%, sammenslutningen nu opnår — ville indtægtsforskellen for sammenslutningen og dermed den påståede støttes virkelige beløb beløbe sig til ca. 4,5 mio. FF i stedet for de 8,1 mio. FF, sagsøgeren har angivet.
- 51 Interveniënten har vedrørende begrundelsen for forskellen mellem de indtægter, som henholdsvis PMU og PMU belge har haft af ét og samme indsatsbeløb, gjort gældende, at denne beror på objektive faktorer, der er uden sammenhæng med forhold af økonomisk eller kommerciel art og udelukkende vedrører selve beskaffenheden af totalisatorspillet og den deraf følgende opbygning af ordningen for afgiften af indsatsen i dette spil. Interveniënten har i den forbindelse anført, at totalisatorspillet kendetegnes ved samlingen i én pulje af indsatserne og efterfølgende udbetaling af hele denne pulje til vinderne efter fradrag af de forskellige afgifter og af systemets administrationsomkostninger, hvilket udelukker, at der søges opnået en fortjeneste. PMU's retlige status som en erhvervsøkonomisk sammenslutning af væddeløbsselskaber, der ikke arbejder med vinding for øje, men med det formål at forbedre hesteavlens i Frankrig, viser, at der ikke tilstræbes en fortjeneste. Denne retlige karakter af totalisatorspillet og af den for dette spil ansvarlige institution, dvs. PMU, har gjort det nødvendigt at give strenge regler om administrationen af indsatserne. I fransk lovgivning er således den andel af indsatserne, der skal uddeles til spillerne, fastsat til 70%, mens de resterende 30% er blevet fordelt på forskellige offentlige afgifter, som bl.a. går til væddeløbsselskaberne med henblik på dækning af administrationsomkostninger og til gennemførelsen af PMU's formål, som er at forbedre hesteavlens i Frankrig på forskellig måde. Heraf følger, at systemet i kraft af dets beskaffenhed og formål ikke lader sig overføre som helhed på væddemål vedrørende løb i udlandet, selv om afslutningen af disse væddemål sker i Frankrig.

- 52 Intervenienten har desuden anført, at ordningen for afgiften på indsatsen i væddemål i belgiske løb, der afsluttes i Frankrig, nødvendigvis følger af den samtidige anvendelse af de franske og belgiske lovbestemmelser, idet artikel 15 i den franske finanslov for 1965 bestemmer, at det er belgisk lov, der finder anvendelse, hvilket også pånøder sig af følgende grunde. For det første er det af hensyn til totalisatorspillet egenart påkrævet, at der kun findes én enkelt indsatsmasse pr. væddemål af samme type, og at personer, der vædder i ét og samme løb, behandles på samme måde. For det andet ville anvendelsen alene af franske regler, der medfører opkrævning af visse afgifter til fordel for fransk hesteavl, have gjort arrangørerne af belgiske løb mindre villige til principielt at godtage, at afslutningen af væddemål sker i Frankrig. For det tredje er det absolut nødvendigt at anvende de afgifter, der opkræves i det land, hvor løbet organiseres, hvis afslutningen af væddemål vedrørende disse løb skal kunne have økonomisk interesse for samtlige erhvervsdrivende og for de almennyttige formål i de to berørte stater.
- 53 Intervenienten har endelig anført, at den franske stat ikke på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin på nogen måde er forpligtet til at ændre den franske lovgivning om fordelingen af de forskellige afgiftsandele.

Rettens bemærkninger

- 54 Retten finder, at der først må tages stilling til rigtigheden af Kommissionens anbringende om, at PMU belge ikke har nogen økonomisk fordel af aftalen med PMU. Såfremt det nemlig kan fastslås, at den person, der påstås at nyde godt af en foranstaltning, der er forbudt i henhold til traktatens artikel 92, stk. 1, ikke opnår nogen som helst fordel herved, må denne bestemmelse i traktaten anses for uanvendelig, og den anfægtede beslutning vil ikke kunne være fejlagtigt begrundet eller retsstridig, for så vidt som det deri afvises, at der i det foreliggende tilfælde er tale om støtte i nævnte traktatbestemmelser forstand.
- 55 Retten skal i den forbindelse henvise til Domstolens praksis (jf. dom af 11.7.1985, sag 42/84, Remia m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2545, præmis 34, af 17.11.1987,

forenede sager 142/84 og 156/84, British-American Tobacco og Reynolds Industries mod Kommissionen, Sml. s. 4487, præmis 62, og af 15.6.1993, sag C-225/91, Matra mod Kommissionen, Sml. I, s. 3203, præmis 23 og 25) samt til Rettens praksis (jf. ovennævnte dom i sagen La Cinq mod Kommissionen, præmis 85 og 86, og i sagen Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, præmis 33), hvorefter den retlige kontrol vedrørende komplicerede økonomiske vurderinger må begrænses til en efterprøvelse af, om formforskrifter er overholdt, om begrundelsen er tilstrækkelig, om de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar vildfarelse eller magtfordrejning.

- 56 Det bemærkes, at Kommissionen efter at have undersøgt de oplysninger, som sagsøgeren i klagen havde gjort den bekendt med, nåede til det resultat, at anvendelsen af den omtvistede aftale ikke giver PMU belge en fordel, der udgør en statsstøtte, men blot bevirker, at denne sammenslutnings omsætning stiger, idet det af en sammenligning af den andel af afgiften, der tilfalder PMU belge i Frankrig, og den andel, der ville tilfalde sammenslutningen, såfremt væddemålene i belgiske løb blev afsluttet gennem den uden PMU's mellemkomst, fremgår, at indtægterne procentuelt er de samme og i begge tilfælde andrager ca. 20% af spilleindsatserne (jf. ovenfor, præmis 16, 46 og 47).
- 57 Sagsøgeren har imødegået Kommissionens argumentation på dette punkt og har anført, at alle overvejelser om, hvilke indtægter PMU belge ville have haft, såfremt den omtvistede aftale ikke havde foreligget, og sammenslutningen selv havde stået for væddemålene i belgiske løb, har en teoretisk karakter, idet der ikke er holdpunkter for at antage, at disse væddemål ville være blevet afsluttet uden denne aftale. Selv om det skulle forholde sig sådan, at PMU belge's indtægter i disse to tilfælde stort set er de samme, er denne lighed desuden under alle omstændigheder blevet opnået i kraft af en forskelsbehandling, som er skabt ved den omtvistede aftale, og hvorved indsatserne i de belgiske løb belægges med en højere afgiftssats end den, der anvendes på indsatsen i væddemål i franske løb, således at ordningen i sin helhed i al fald fører til, at der overføres langt højere indtægter til PMU belge, end tilfældet ville have været, hvis de to typer væddemål blev behandlet på samme måde i Frankrig.

58 Retten finder ikke, at denne argumentation i sig selv er tilstrækkelig til at anfægte Kommissionens bedømmelse. Hvad for det første angår de indtægter, PMU belge har haft i Frankrig, kan — såfremt det i overensstemmelse med sagsøgerens anbringende lægges til grund, at de pågældende væddemål ikke ville være blevet afsluttet uden den omtvistede aftale mellem PMU og PMU belge — de indtægter, PMU belge har haft i kraft af den, ikke af den grund anses for støtte i traktatens artikel 92, stk. 1's forstand. Åbningen af det franske marked for væddemål i hestevæddeløb, hvorved PMU belge gennem PMU har kunnet udbyde sine ydelser til franske spillere og forøge sine indtægter med indsatserne i de af dem afsluttede væddemål, er nemlig udtryk for, at den franske lovgivningsmagt har truffet et valg med hensyn til indretningen af det nationale marked for væddemål i hestevæddeløb og vedrørende reglerne for PMU's udnyttelse af de enerettigheder, der er tillagt denne sammenslutning ifølge den franske lovgivning om afslutning af væddemål i udenlandske hestevæddeløb (jf. ovenfor, præmis 1). Lovligheden af dette af den franske lovgivningsmagt truffede valg, i kraft af hvilket PMU og PMU belge kunne afslutte den omtvistede aftale, kan ikke i sig selv anfægtes efter traktatens artikel 92, stk. 1, alene under anbringende af, at gennemførelsen af nævnte aftale kan føre til større indtægter ikke blot for PMU på løb i udlandet, men også for PMU belge på væddemål i hestevæddeløb, der gennemføres i Belgien, og som sidstnævnte sammenslutning normalt selv direkte står for afslutningen af.

59 Hvad for det andet angår sagsøgerens kritik af, at de to typer væddemål ikke behandles på samme måde i Frankrig, og selv hvis det måtte anerkendes, at sagsøgeren, der ikke afslutter væddemål i hestevæddeløb på det franske marked, havde retlig interesse i at klage over, at tredjemand opnår en fordel i kraft af en forskellig afgiftsmæssig behandling, der faktisk kun kan berøre de virksomheder, som har tilfaldelse til at virke på dette marked, det vil her sige PMU, finder Retten, at heller ikke denne kritik fra sagsøgerens side kan skabe tvivl om rigtigheden af Kommissionens bedømmelse, hvorefter de indtægter, PMU belge som slutresultat opnår af den omhandlede afgift med hjemmel i den omtvistede aftale, procentvis svarer til de indtægter, sammenslutningen ville have haft af denne afgift, såfremt væddemålene i belgiske løb direkte blev afsluttet af den. Sagsøgeren har nemlig ikke i klagen eller under sagen for Retten fremlagt oplysninger, på grundlag af hvilke det kan fastslås, at Kommissionen i forbindelse med den sammenligning, den gennemførte af PMU belge's indtægter i henholdsvis Frankrig og Belgien, har handlet ud fra en åbenbar faktisk vildfarelse eller har fejlvurderet de talmæssige oplysninger om størrelsen af de forskellige indeholdelser i og skatter af de afgifter, som i Frankrig og

Belgien opkræves af indsatsen i væddemål i hestevæddeløb, der arrangeres i Belgien. Retten finder derfor, at den anfægtede beslutning med afvisningen af, at PMU belge har nogen reel fordel af den omtvistede aftale, ikke er udtryk for en fejlagtig vurdering, der kan danne grundlag for en annullation af beslutningen (jf. Domstolens dom af 24.2.1987, sag 310/85, Deufil mod Kommissionen, Sml. s. 901, præmis 12 og 13, af 14.2.1990, sag C-301/87, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 307, præmis 45, af 21.3.1990, sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 959, præmis 40, og af 21.3.1991, sag C-303/88, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 1433, præmis 29).

- 60 Retten skal i øvrigt tilføje, at Kommissionen ikke, fordi den med henblik på at afgøre, om der var tale om nogen reel fordel for PMU belge, gennemførte en sammenligning af PMU's i Frankrig opnåede indtægter og de indtægter, sammenslutningen ville have opnået ved selv at afslutte væddemålene i belgiske løb, kan antages at have gjort sig skyldig i en retlig vildfarelse, for så vidt angår bestemmelserne i traktatens artikel 92, stk. 1. For ifølge artikel 15, stk. 3, i den tidlige nævnte franske finanslov for 1965 (jf. ovenfor, præmis 4), hvorefter der kan afsluttes væddemål i Frankrig i væddeløb, der afholdes i udlandet, opkræves der af sådanne væddemål de skatter og afgifter, som anvendes i det land, hvori disse løb arrangeres. Kommissionen har derfor med føje antaget, at spørgsmålet, om der eventuelt var tale om en fordel, som den Ladbroke havde kritiseret i sin klage, måtte undersøges under hensyntagen til, at der i den andel af afgiften, der fra Frankrig skulle tilgå PMU belge, normalt skulle foretages lovbestemte indeholdelser og opkræves afgifter, der ville have givet PMU belge en andel af denne afgift, som svarede til den andel, sammenslutningen principielt skulle have i det land, hvor de pågældende hestevæddeløb arrangeres, dvs. i Belgien.
- 61 Sagsøgeren kan ikke i denne forbindelse med føje gøre gældende, at den ordning for beløbsmæssig fastlæggelse og behandling af afgiften af indsatsen i væddemål vedrørende udenlandske løb, der er fastlagt ved bestemmelserne i artikel 15, stk. 3, i den franske finanslov for 1965, udgør en statsstøtteordning, og at det med henblik på at hindre, at der ydes en sådan støtte, er nødvendigt at give afgiften vedrørende belgiske væddeløb samme behandling, som den, der gives den afgift på indsatsen i væddemål i franske løb, der tilkommer PMU.

- 62 Behandlingen i Frankrig af afgiften på væddemål i belgiske løb — hvorefter PMU belge får udbetalt en lige så stor andel af denne afgift, som sammenslutningen ville opnå, såfremt der foretoges indeholdelser og betaltes afgifter efter belgisk lovgivning, jf. de nævnte bestemmelser i artikel 15 i den franske finanslov for 1965 — kan nemlig ikke udgøre en statsstøtteordning, da en sådan behandling ikke udgør en undtagelsesforanstaltning i forhold til den almindelige ordnings system, men tværtimod er i overensstemmelse hermed, idet dette netop er kendetegnet ved, at der af indsatserne i væddemål i løb, der arrangeres i udlandet, foretages de indeholdelser og betales de afgifter, som anvendes i det land, hvor de pågældende hestevæddeløb arrangeres.
- 63 Heraf følger, at sagsøgeren heller ikke kan gives medhold i anbringendet om, at behandlingen i Frankrig af indsatserne i belgiske væddeløb — hvilket er det forhold, som giver anledning til den kritiserede fordel for PMU belge — skal ske i overensstemmelse med den behandling, der gives den andel af afgiften, der tilgår PMU.
- 64 Af det anførte følger i det hele, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at den anfægtede beslutning er fejlagtigt begrundet eller er retsstridig, og at sagsøgerens andet anbringende også skal forkastes.
- 65 Der skal derfor afsiges frifindelsesdom, idet det er ufornuddent at tage stilling til sagsøgerens subsidiære påstand om, at det pålægges Kommissionen at genoptage behandlingen af sagsøgerens klage.

Sagens omkostninger

- 66 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

- 67 Retten kan dog ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 3, fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde.
- 68 Retten skal bemærke, at begrundelsen for den i denne sag anfægtede beslutning ikke var af en sådan beskaffenhed, at det måtte stå sagsøgeren aldeles klart, at Kommissionen med føje kunne afvise, at der forelå en fordel for PMU belge, således at sagsøgerens klage kunne afvises, og Kommissionen må derfor antages delvis at have givet anledning til anlæggelsen af nærværende sag.
- 69 De nævnte bestemmelser i procesreglementets artikel 87, stk. 3, bør herefter finde anvendelse, således at hver part bærer sine egne omkostninger.
- 70 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Den Franske Republik skal derfor bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Udvidede Afdeling)

1) Kommissionen frifindes.

2) Parterne, herunder intervenienten, bærer deres egne omkostninger.

Cruz Vilaça

Vesterdorf

Saggio

Kirschner

Kalogeropoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. september 1995.

H. Jung

J.L. Cruz Vilaça

Justitssekretær

Præsident